

Arrest

nr. 311 782 van 26 augustus 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Pasteur 37
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 13 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 mei 2024.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIENI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 27 februari 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij op 24 maart 2017 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd (administratief dossier, map 6, landeninformatie, Eurodac Search Result

dd. 06.02.2023, Eurodac Marked hit dd. 07.02.2023 en Antwoord Duitse asielinstanties dd. 13.02.2023). Er zijn geen gegevens waaruit blijkt dat verzoekende partij deze beschermingsstatus niet meer zou genieten. De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet rust bij de commissaris-generaal. Eens hieraan is voldaan, wat in casu het geval is, komt het toe aan de verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partij levert dit bewijs niet. Verder dient er een onderscheid gemaakt te worden tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoekende partij bevestigt tijdens het persoonlijk onderhoud dat haar een verblijfsvergunning toegekend werd, dat zij deze meerdere malen verlengd heeft en dat haar huidige verblijfsvergunning geldig was tot 4 april 2024 (NPO, p. 12). Verzoekende partij toont niet in concreto aan dat zij bij een terugkeer naar Duitsland er niet in zal slagen om haar verblijfsvergunning te vernieuwen en dat zij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Duitsland, dat de bescherming die haar in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn waardoor zij in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen. Het loutere feit dat haar verblijfsvergunning verlopen is, volstaat niet om te besluiten dat zij niet meer over internationale bescherming beschikt. Het is aan de verzoekende partij om concrete gegevens of verifieerbare elementen bij te brengen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van haar internationale beschermingsstatus. De Raad kan in casu enkel vaststellen dat verzoekende partij in gebreke blijft om degelijke elementen voor te leggen.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Duitsland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele

beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Duitsland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland wordt vastgesteld.

Uit het “Country Report Germany” van AIDA van 6 april 2023 blijkt niet dat er op algemene wijze een verschil in behandeling bestaat tussen Duitse onderdanen en personen die internationale bescherming genieten. Uit dit rapport blijkt dat er geen beperkingen zijn op de bewegingsvrijheid van internationaal beschermden (p. 197), dat zij op dezelfde wijze als Duitse onderdanen toegang hebben tot de arbeidsmarkt (p. 203), onderwijs (p. 206) en sociale bijstand (p. 207). De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat haar persoonlijke situatie afwijkt van deze algemene informatie en dat zij een mensonwaardig leven leidde in Duitsland. Uit haar verklaringen blijkt namelijk dat zij in Duitsland de mogelijkheid had om taallessen te volgen, waarbij zij niveau B2 behaalde, en dat zij in Duitsland ook verschillende jobs uitgeoefend heeft (NPO, p. 3, 6-7). Bovendien heeft zij in Duitsland zelfstandig een woning gevonden die zij gedurende meer dan twee jaar huurde (NPO, p. 13-14). Zij toont hiermee niet aan dat het dermate moeilijk was om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen en dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Verder haalt verzoekende partij nog aan dat zij in Duitsland te maken kreeg met geweld van de politie alsook meerdere keren racistisch bejegend werd. Zij verwijst naar een incident met de politie dat zich voorgedaan heeft in 2019, maar verbleef vervolgens nog drie jaar in Duitsland zonder enige problemen met de politie (NPO, p.21). Zij verklaart dat zij nooit persoonlijke problemen ondervonden heeft met de Duitse bevolking om vervolgens te stellen dat zij op haar werk wel degelijk racistisch bejegend werd. Verzoekende partij verklaart over documenten te beschikken die deze feiten kunnen staven, maar laat na deze voor te leggen (NPO, p. 21 en 23-24). Indien deze incidenten zich voorgedaan hebben, hoewel betreurenswaardig, zijn deze gebeurtenissen niet voldoende ernstig om als vervolging of ernstige schade te worden gekenmerkt. Bovendien kan uit haar verklaringen niet opgemaakt worden dat, zelfs zo zou kunnen worden aangenomen dat de door haar aangehaalde incidenten voldoende ernstig zouden zijn om als vervolging of ernstige schade te worden gekenmerkt – quod non – de Duitse autoriteiten niet in staat zouden zijn om haar te beschermen. Verzoekende partij toont niet aan dat haar levensomstandigheden, vanwege een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in Duitsland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

6. Aldus kan er worden aangenomen dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland worden geëerbiedigd, dat zij bij machte is om haar rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om haar, bij eventuele problemen dienaangaande en op haar verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekende partij verhinderen. Het lijkt erop dat haar verzoek om internationale bescherming dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking

overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 18 juli 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1496 legt de eed af en tolkt Tigrinya

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP is het niet eens met de beschikking van de Raad inzake de afdoende bescherming die VzP in Duitsland zou genieten. Vooreerst stelt zij dat ze er enkel subsidiaire bescherming had tot 4 april 2024 en aldus moet nagegaan worden door de CGVS of haar status intussen nog steeds geldig is, ten tweede gaat het om de subsidiaire beschermingsstatus die geen gelijke behandeling met de Duitse onderdanen of erkende vluchtelingen inhoudt. Zo zijn er de beperkingen in de verplaatsingsmogelijkheden tussen de Länder en inzake arbeidscontracten en -verloning. Ze is daarom naar België gekomen en wil hier de vluchtelingenstatus zodat ze ten volle haar familie kan steunen, want ze is gevlucht voor de militaire dienstplicht. Er is wel degelijk sprake van discriminatie tussen de verschillende statushouders en ze verwijst naar haar verzoekschrift punt 6.2 ev.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 21 mei 2024.

5.1. Met de argumentatie ter zitting dat verzoekende partij in Duitsland enkel subsidiaire bescherming had tot 4 april 2024 en aldus moet nagegaan worden door de commissaris-generaal of haar status intussen nog steeds geldig is, gaat verzoekende partij (haar advocaat) volledig voorbij aan hetgeen hierover reeds duidelijk werd uiteengezet en toegelicht in de beschikking, meer bepaald in punt 2. Het antwoord hierop kan hier aldus eenvoudig in worden teruggevonden en gelezen.

Verzoekende partij gaat totaal voorbij aan doch niet op de inhoud ervan in. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting opwerpt dat zij in Duitsland subsidiaire bescherming had tot 4 april 2024, gaat ze eraan voorbij dat niet haar subsidiaire beschermingsstatus maar haar verblijfsvergunning slechts tot die dag geldig was. De Raad benadrukt dat het onderscheid tussen enerzijds de internationale beschermingsstatus en anderzijds de verblijfsstatus reeds expliciet en omstandig werd toegelicht in de beschikking. Een grondige lezing ervan kan dan ook klaarheid scheppen.

Daarnaast werd in de beschikking, in datzelfde punt 2, eveneens al uitdrukkelijk aangegeven dat eens vaststaat dat de persoon die om internationale bescherming in België verzoekt al elders in een andere lidstaat van de EU internationale bescherming geniet, het aan die persoon zelf en niet aan de asielinstanties toekomt om persoonlijk aan te tonen dat hij of zij niet (meer) op deze bescherming in die andere lidstaat kan rekenen. Het komt -dit is vaste rechtspraak- aan die persoon toe en niet aan het CGVS om aan te tonen dat de internationale bescherming verkregen in die andere EU-lidstaat niet meer actueel of effectief is. Verzoekende partij gaat hier opnieuw volledig aan voorbij en laat na dergelijk bewijs te leveren, zoals eerder al in de beschikking in punt 2 werd vastgesteld en toegelicht.

Verzoekende partij laat na, door volledig voorbij te gaan aan de inhoud van het in punt 2 van de beschikking vastgestelde, (met) vaste rechtspraak hierover, hierop een ander licht te werpen.

Hetgeen hierover eerder werd vastgesteld, blijft aldus onverminderd gehandhaafd, zoals waar in de beschikking wordt gesteld: *“Verzoekende partij toont niet in concreto aan dat zij bij een terugkeer naar*

Duitsland er niet in zal slagen om haar verblijfsvergunning te vernieuwen en dat zij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Duitsland, dat de bescherming die haar in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn waardoor zij in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen. Het loutere feit dat haar verblijfsvergunning verlopen is, volstaat niet om te besluiten dat zij niet meer over internationale bescherming beschikt. Het is aan de verzoekende partij om concrete gegevens of verifieerbare elementen bij te brengen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van haar internationale beschermingsstatus. De Raad kan in casu enkel vaststellen dat verzoekende partij in gebreke blijft om degelijke elementen voor te leggen.”

5.2. De reden waarom verzoekende partij haar land van herkomst Eritrea is ontvlucht, omwille van de militaire dienstplicht zoals zij ter zitting aangeeft, is ter zake niet dienstig gelet op de internationale bescherming die verzoekende partij reeds in Duitsland heeft verkregen, waardoor huidig verzoek om internationale bescherming (uitsluitend) ten aanzien van Duitsland dient te worden onderzocht en beoordeeld.

Dat verzoekende partij vanuit België haar familie in het land van herkomst ten volle wil/hoopt te kunnen steunen, zoals ter zitting wordt opgeworpen, is ter zake evenmin dienstig, daar het evenmin betrekking heeft op verzoekende partij haar situatie en levensomstandigheden in Duitsland. De procedure ‘verzoek om internationale bescherming’ heeft overigens geenszins als opzet elders buiten het land van herkomst zich te verrijken teneinde familie in het land van herkomst financieel te ondersteunen. Het doel van de procedure bestaat er immers in na te gaan of diegene die om internationale bescherming verzoekt in zijn land van herkomst voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin vreest of bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dan wel, wanneer zoals *in casu* de persoon die om internationale bescherming verzoekt zulke bescherming reeds in een andere lidstaat van de EU geniet, na te gaan of hij of zij aantoont dat de bescherming die hij/zij in die andere lidstaat heeft verkregen niet meer effectief en toereikend is. Verzoekende partij laat geheel na dat laatste aan te tonen.

5.3. Verzoekende partij laat voorts na haar algemene opmerking dat zij (slechts) subsidiaire bescherming heeft in Duitsland en dit geen gelijke behandeling met de Duitse onderdanen of erkende vluchtelingen inhoudt, concreet op de beschikking te betrekken en doet met dit algemeen betoog hoe dan ook geen afbreuk aan de gronden ervan.

De Raad benadrukt in dit verband de grond van de beschikking waar, mede op grond van de beschikbare objectieve (landen)informatie, op het volgende wordt gewezen: *“Uit het “Country Report Germany” van AIDA van 6 april 2023 blijkt niet dat er op algemene wijze een verschil in behandeling bestaat tussen Duitse onderdanen en personen die internationale bescherming genieten. Uit dit rapport blijkt dat er geen beperkingen zijn op de bewegingsvrijheid van internationaal beschermden (p. 197), dat zij op dezelfde wijze als Duitse onderdanen toegang hebben tot de arbeidsmarkt (p. 203), onderwijs (p. 206) en sociale bijstand (p. 207). De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat haar persoonlijke situatie afwijkt van deze algemene informatie en dat zij een mensonwaardig leven leidde in Duitsland.”*

Verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. Dat haar grootste probleem is, zoals ze tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf, dat zij in tegenstelling tot landgenoten niet als vluchteling werd erkend maar subsidiaire bescherming verkreeg, neemt niet weg en doet niets af aan de vaststelling dat zij in Duitsland internationale bescherming verkreeg, dat zij op hulp en ondersteuning van de Duitse autoriteiten kon rekenen en dat zij er haar rechten en voordelen als begunstigde van internationale bescherming kan laten gelden, zoals inzake de toegang tot (taal)onderwijs, werk en huisvesting.

Uit verzoekende partij haar eerdere verklaringen blijkt namelijk o.a. dat zij in Duitsland:

- verblijfsdocumenten kreeg die zij tot drie maal toe wist te verlengen en waarvan het recentste geldig was tot 4 april 2024 en ze nadien naliel nog een verlenging aan te vragen;
- de mogelijkheid had de Duitse taal te leren en zo een kennis opdeed van het Duits tot “niveau B2 en goed”, wat haar de mogelijkheid gaf zich op zelfstandige wijze te bewegen in de Duitse samenleving;
- sinds 2020 in verschillende sectoren heeft gewerkt in Duitsland én zij -zo gaf ze expliciet aan- weet welke stappen ze moet ondernemen in een zoektocht naar werk;
- zelfstandig een woning vond en deze gedurende ruim twee jaar en tot op het ogenblik van haar vertrek uit Duitsland huurde;
- kon rekenen op professionele ondersteuning van een advocaat, sociale assistenten, en tot haar 18 jaar een voogd.

Verzoekende partij kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden, zoals in het verzoekschrift wordt gedaan, dat *“haar (sociale) rechten (...) nooit echt bestaan”* hebben in Duitsland. Dit klemmt volledig met hetgeen ze eerder zelf tijdens haar gehoren persoonlijk verklaarde, en ontbeert dan ook elke grondslag en totale ernst.

Dat zij in Duitsland subsidiaire bescherming genoot en niet de vluchtelingenstatus, neemt niet weg dat verzoekende partij er met hulp en ondersteuning van de Duitse overheid een leven kon uitbouwen en uit niets blijkt dat zij er een mensonwaardig leven leidde, doch integendeel. Dat zij niet akkoord was met de verloning die zij in Duitsland kreeg, zoals ze eerder verklaarde, doet niets af aan de vaststelling dat zij er als begunstigde van internationale bescherming wel degelijk en afdoende toegang had tot de arbeidsmarkt. Verzoekende partij werkte er in verschillende sectoren en weet naar eigen zeggen goed welke stappen er te ondernemen om werk te zoeken. Dit getuigt van een grote zelfstandigheid en zelfredzaamheid.

5.4. Daarenboven dient te worden benadrukt dat het in navolging van de relevante rechtspraak van het Europees Hof van Justitie waar eerder al uitgebreid naar werd verwezen in de beschikking, alsook door verzoekende partij in het verzoekschrift, aan de verzoekende partij toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Duitsland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen. Dit werd reeds uitdrukkelijk opgemerkt in de beschikking. Verzoekende partij lijkt hieraan voorbij te gaan en laat hoe dan ook na aan te tonen dat haar situatie in Duitsland, daargelaten de aard van haar internationale bescherming (subsidiaire bescherming dan wel de vluchtelingenstatus), er een was van of dat bij terugkeer naar dat buurland een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt.

Zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing eveneens terecht opmerkte, blijkt uit het geheel van verzoekende partij haar verklaringen niet dat zij, door de onverschilligheid van de Duitse autoriteiten en buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in Duitsland in een situatie verkeerde van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelde om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Dat zij er in zo'n situatie verkeerde, blijkt dus geenszins uit doch het tegendeel blijkt uit haar eerdere verklaringen waaruit o.a. blijkt dat zij als statushouder in Duitsland onder meer werk had en er tot op het ogenblik van haar vertrek een woning huurde, noch toont verzoekende partij aan dat zo'n situatie bij terugkeer dreigt. Het komt haar toe zulk bewijs te leveren, waar zij echter in gebreke blijft.

5.5. Door voorts op algemene wijze naar haar verzoekschrift te verwijzen en te opperen dat er voor statushouders beperkingen zijn in de verplaatsingsmogelijkheden -een element dat verzoekende partij zelf nooit eerder tijdens haar gehoren of in het verzoekschrift aanhaalde, laat staan als problematisch opwierp en een reden waarom zij Duitsland verliet en/of er niet meer naar zou kunnen terugkeren- en beperkingen inzake arbeidscontracten en -verloning, toont verzoekende partij evenmin *in concreto* aan dat de haar in Duitsland geboden bescherming niet (langer) effectief is en dat zij er werd of bij terugkeer dreigt te worden blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, dat overeenstemt met artikel 3 van het EVRM.

De Raad herhaalt en benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoekende partij toekomt om aan te tonen dat de bescherming die haar in Duitsland werd verleend niet (langer) effectief of toereikend was/is, waar zij in gebreke blijft. Ze maakt niet concreet aannemelijk dat haar situatie van die aard is dat zij in Duitsland, waar haar internationale bescherming werd toegekend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Duitsland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

De griffier,

griffier

De voorzitter,

M.DENYS

M. RYCKASEYS